

TOVENAARSKIND

BOEK 1

SCHERMER
GEESTEN

vertaald door Merel Leene

ANGIE SAGE

Tien jaar later...

HOOFDSTUK 1

De kaarten

‘Monster,’ zei Alex. Haar vingers fladderden als de vleugels van een vogel boven een glinsterende zeshoek die op de stoffige grond lag. Alex was klein en tenger voor haar leeftijd, met donkere, glinsterende ogen en een dikke bos zwarte krullen, samengebonden met een band van groene stof. Ze zat gehurkt achter een laag muurtje aan de rand van het drukke marktplein, in het boven op een rots gelegen stadje Luma. Ze verborg zich achter een aardige kruidenverkoopster: een grote vrouw in een felgeel jasje en wijde roze rokken, die Alex in ruil voor een gratis kaartlezing graag waarschuwde als er wakers in de buurt kwamen. Alex’ voorspellingen waren altijd griezelig goed.

Een jongen – lang, met bruin stekeltjehaar en opletten-
de ogen – zat op zijn knieën naast Alex. Vol verwondering
keek hij naar de zeshoek. Zoiets had hij nooit eerder ge-
zien. ‘Hoe bedoel je, monster?’ vroeg hij. Het korte ant-
woord viel hem nogal tegen.

Alex haalde haar schouders op. Toen ze met haar vin-
gers knipte, verdween de schittering en werd duidelijk dat
het niet één zeshoek was. Het waren zeven kaartjes die sa-
men precies in haar handpalm pasten. Ze lagen op de stof-
fige grond: dunne tegeltjes van magisch parelmoer. Ieder
zeshoekje leek een andere kleur te hebben, als een glanzend
olielaagje op water. Alex raapte ze op en maakte er een net
stapeltje van. ‘Ik zag iets reusachtigs – een monster, denk
ik – in een grot, met mensen erbij. Ik denk dat het monster
ze ging opeten of zo.’

‘Opeten?’ De jongen keek haar geschrokken aan.

Alex haalde haar schouders op. ‘Waarom zou een mon-
ster anders mensen in zijn grot hebben?’

De jongen ontspande zich. ‘Dus je zag niet dat het mon-
ster mensen opat?’

Alex schudde haar hoofd. ‘Nee. En nu moet ik gaan, an-
ders ben ik te laat.’

De jongen stak een hand uit om haar tegen te houden.
‘Kun je het nog eens proberen? Alsjeblieft. Eén keertje
maar?’ smeekte hij. Hij wilde Alex nog een zilveren duit ge-
ven.

Alex duwde het muntje weg. ‘Het zal toch niks anders
zijn,’ zei ze tegen hem. ‘Het is nooit iets anders.’

‘Alsjeblieft,’ zei de jongen. ‘Het is belangrijk. Toe nou.’

Alex zuchtte. ‘Oké, maar dan moet je je goed concentre-

ren. Je mag alleen aan je vraag denken, aan niks anders.'

'Dat doe ik. Beloofd.' De jongen legde zijn handen tegen zijn hoofd en duwde hard, alsof hij wilde voorkomen dat zijn gedachten zouden ontsnappen.

Snel legde Alex zes zeshoeken zo tegen elkaar aan dat ze een cirkel vormden. Daarna legde ze in de lege plek in het midden heel zorgvuldig de laatste neer. De jongen zag dat er een bewegende, zwierige zeven op stond. Opnieuw liet ze haar vingers erboven fladderen, en de jongen keek als betoverd toe. De randen van de tegels leken te verdwijnen en het werd weer één grote zeshoek, die glinsterde in alle kleuren van de regenboog. Nu begon Alex draaiende bewegingen te maken met haar wijsvinger, en de kleuren vormden een wervelende spiraal die de top van haar vinger volgde. In het midden van de werveling verscheen een langzaam groter wordende donkere vlek, als een groeiende pupil in een veelkleurige iris. Alex stopte met de roerbeweging en staaarde naar de donkere vlek. Haar handen had ze stevig op de stoffige grond geplaatst om zich schrap te zetten tegen het gevoel dat haar hierbij altijd bekwam: het was alsof ze bijna een heel diepe put in tuimelde.

De jongen, die nog altijd zijn handen tegen zijn hoofd drukte, was zo geconcentreerd dat hij zijn adem inhield. Hij bekeek haar ingespannen. 'Wat zie je?' vroeg hij.

'Het is weer hetzelfde. Een soort... monster.'

'Wat voor monster dan?' vroeg de jongen. Hij boog zich voorover naar de kaarten om te zien wat zij zag, maar hij zag alleen een spiraal van zachtjes bewegende kleuren met in het midden een donkere vlek. Teleurstelling overspoelde hem. 'Het is gewoon een truc,' zei hij boos. 'Je laat op een of

andere manier al die kleuren bewegen en doet dan alsof je er van alles in ziet.’

‘Nou, als je er zo over denkt, kun je beter ophoepelen,’ zei Alex tegen hem. ‘Ik laat mijn kaarten niet zien aan mensen die me niet vertrouwen.’

De jongen verroerde zich niet. Hij zat nog steeds geknield naar de wervelende kleuren te staren. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Zo bedoelde ik het niet. Vertel me alsjeblieft wat je zag.’

Alex zuchtte. Ze begreep hem wel. Ze zou precies hetzelfde denken als zij aan iemand gevraagd had wat haar broer op dit moment deed, en diegene alleen maar ‘monster’ had gezegd. Dat zou griezelig zijn en, vermoedde ze, ook nogal irritant. Ze wierp een blik over het muurtje naar de markt om te zien of ze ergens het herkenbare oranje uniform van een waker zag. Het liep tegen het einde van de middag en de markt in Luma was bijna afgelopen, wat betekende dat er minder mensen waren om zich achter te verstoppen. Alex concentreerde zich en keek nog eens in het zwarte gat. ‘Het monster voelt heel koud. Hij beweegt niet. Zijn gewrichten doen pijn. Zijn hart staat stil.’

‘O.’ De jongen klonk teleurgesteld. ‘En blijft het ook altijd zo? Kun je zien of hij altijd koud zal zijn? Of zijn gewrichten pijn blijven doen? En of zijn hart stil zal blijven staan? Kun je me dat vertellen? Alsjeblieft?’

Alex hield er niet van om met de kaarten de toekomst te voorspellen, maar de jongen bleef volhouden en dat intrigeerde haar. Opnieuw zette ze haar handen aan beide kanten van de zeshoek voor steun en tuurde daarna naar het donkere midden van de kleurenspiraal, totdat ze er duizelig van werd. ‘Vuur. Hij eet vuur. Zijn hart klopt. Ik voel het.’

Toen ze weer naar achteren leunde, had ze het gevoel dat de wereld om haar heen draaide. ‘Dat was het,’ zei ze. ‘Nu kijk ik niet meer.’

De jongen glimlachte breed. ‘Bedankt, bedankt! Dat is geweldig nieuws. Jesse – dat is mijn broer – zal zo blij zijn.’

Wat waren mensen toch vreemd, dacht Alex. Het was haar een raadsel waarom een monster dat ergens in de toekomst vuur at en tot leven kwam beter was dan een dood monster.

Het plotselinge gesis van de kruidenverkoopster bracht haar terug in het hier en nu. ‘Stil, jongen. Stil! Waker!’

Alex griste haar kaarten bij elkaar, stopte ze in hun blauwe beursje en schoof dat snel achter de brede groene sjerp die ze om haar middel droeg.

De jongen leek niets te hebben gemerkt. ‘Het monster dat je in de toekomst zag,’ zei hij. ‘Was dat...’

‘Stil!’ zei Alex. ‘Moet je horen, als je monsters wilt: er is er nu een, hier. Vlak achter je.’

De jongen wilde zich al omdraaien, maar Alex greep hem bij zijn arm.

‘Niet om je heen kijken, sufferd. Daar staat een waker. Zie je die lange vrouw met die oranje jas? Ze houdt ons in de gaten. De toekomst voorspellen is illegaal, dat weet je toch.’

De jongen keek haar verschrikt aan.

‘Je kunt hem beter smeren,’ zei Alex.

‘Nee,’ zei de jongen. ‘Ik ben niet van plan om ervandoor te gaan en jou alleen te laten. Je zit in de problemen omdat ik jou vragen bleef stellen. Bovendien ziet het er juist verdacht uit als ik wegren, toch?’

‘Oké. Dan kletsen we gewoon wat. Alsof we vrienden zijn.’

De jongen knikte en slikte toen. ‘Oké, dus, eh... kom je... kom je hier vaker?’

Alex lachte. ‘Alsof we vrienden zijn, sukkel. Ik doe het wel, luister jij maar gewoon.’ Ze ging harder praten. ‘En daarom moet ik met zonsondergang thuis zijn, snap je? Ik heb beloofd om vanavond op Louie te passen.’

‘Wie is Louie?’ vroeg de jongen.

‘Ja hallo, als we vrienden zijn moet je dat toch weten. Hij is mijn broertje. Nou ja, zoiets dan.’

‘Zoiets?’ vroeg de jongen.

‘Pleegbroer. Hij is een schatje. O nee, ze komt deze kant op. Hé, hoe heet je? Soms testen ze je. Ik ben Alex.’

‘Benn.’

Alex ontspande zich en glimlachte. ‘Het lijkt erop dat je geluk brengt, Benn. Ze heeft zich omgedraaid. Nu staat ze verderop over worstjes te ruziën.’

Benn liet met een zacht gefluit zijn adem ontsnappen. ‘Eng, hoor...’

‘Alleen als we betrap worden,’ zei Alex beslist. ‘En dat werden we niet.’ Toen pakte ze met een vlug ‘bedankt!’ tegen de kruidenverkoopster haar rugzak en slingerde die over haar schouder.

‘Hé!’ riep Benn terwijl Alex wegliep. ‘Wacht!’

Maar in haar korte indigoblauwe jasje en verschoten zwarte broek werd Alex bijna meteen door de schaduw opgeslokt. Ze was al verdwenen.

Benn staarde naar de wirwar van steegjes die van het marktplein vandaan liepen. Hij vroeg zich af welk straatje

Alex genomen had en hoe het kon dat ze zo snel verdwenen was. Hij zuchtte. Hij voelde zich van zijn stuk gebracht, alsof de hele wereld opeens op zijn kop stond. Niet vanwege de dingen die Alex had gezien, maar omdat hij écht haar vriend wilde zijn, niet alleen maar een nepvriend om aan die waker te ontsnappen. Maar Alex was er niet meer, en hij moest ook maken dat hij wegkwam. Hij was een koopman van buiten de stad die de markt had bezocht, en moest vóór het sluiten van de poorten bij zonsondergang weer vertrekken.

Benn sloot zijn hand om de opbrengst van vandaag: een fortuin van wel negenenveertig zilveren duiten voor een wagen vol citroenen. (Eén muntje had hij aan Alex gegeven, maar haar voorspelling was het geld meer dan waard geweest, vond hij.) De vroege tocht met een onwillige ezel langs het steile pad omhoog was niet voor niks geweest. Hij klom over het muurtje en gaf nog een zilveren duit uit aan een pakje hete pepervlokken van de kruidenverkoopster, als bedankje voor haar hulp.

Nadat hij had gezegd dat ze het wisselgeld mocht houden, stopte ze het muntje dankbaar in haar zak. ‘Wees voorzichtig,’ zei ze. ‘Die wakers zien meer dan je denkt.’

Benn schrok van haar waarschuwing. Hij had niet beseft hoe gevaarlijk het in Luma kon zijn. Hij dacht aan Alex en realiseerde zich hoe dapper het van haar was – of hoe dwaas, misschien, dat wist hij niet zeker – om zoveel risico te nemen met haar kaarten.

Benn haastte zich naar zijn wagen en een stuurse ezel die Ernst heette. Hij klopte op Ernsts neus, gaf hem een handje haver en sprong op de bok. Door de haver en het idee dat

hij naar huis mocht, knapte Ernsts humeur flink op. De ezel stapte vrolijk over het in rap tempo leeglopende marktplein, langs een lawaaierige troep muzikanten die een rij trommels op een podium neerzetten, en in de richting van de Waakpoort, de enige plek waar je Luma in of uit kon. Toen ze vlakbij waren, kon Benn het niet helpen: hij gluurde omhoog naar het torentje om te zien of hij daar de glinstering zag van een verrekijker die hem in de gaten hield, maar achter het smalle raampje was niets te zien. Met zijn ogen op de dikke metalen deuren die dicht zouden slaan zodra de nachtbel klonk, wachtte Benn in de schaduw van het poortgebouw tot hij zijn koopmanspas kon laten zien en naar buiten mocht. Zijn hart sloeg opeens veel sneller. Misschien konden ze aan hem zien dat hij een voorspelling had gekocht. Misschien zou hij nooit meer uit deze hete, stoffige stad weggkomen.

Eindelijk was hij aan de beurt om zijn pas te laten zien. Met trillende hand stak hij hem uit naar de waker. De oude man in een oranje jas met donkerblauwe strepen op de mouwen gebaarde bijna zonder te kijken dat hij mocht doorlopen, en Benn en Ernst waren vrij. Ernst zette een vlotte draf in en ze daalden af over de Lumaslinger – het steile, bochtige karrenspoor dat hen naar de voet van de rots zou brengen. Vanaf daar zouden ze verder rijden naar hun boerderij midden in de Citroenvallei. Terwijl Ernst bijna opgewekt de haarspeldbochten nam en zijn hoeven een vrolijk ritme klepperden, dacht Benn aan Alex en haar eigenaardige kaarten.

Die kaarten waren echt. En Alex ook.

HOOFDSTUK 2

De pokkel

De zilveren toppen van Luma's spitse daken gloeiden op in de laatste stralen van de avondzon. In de steegjes, die als luie slangen tussen de zandstenen huizen door kronkelden, was het al donker. Maar Alex kende de straatjes op haar duimpje en schoot snel door bochten en om hoeken heen. Overal hingen de kruidige geuren van het avondeten dat werd bereid, en je hoorde ouders hun kinderen naar huis roepen. Van hoog boven haar hoofd, uit de kleine kraaiennesten boven op de hoogste daken, klonken de klaaglijke tonen van fluitspelers, die de zon begeleidden terwijl ze achter de horizon zakte. De opwindende van het marktplein en de jongen met het vuur-etende monster in zijn toekomst

ebde langzaam weg terwijl Alex terugrende naar huis, naar de echte wereld en – vrijwel zeker – naar een fikse straf. Haar pleegmoeder en haar twee pleegzusjes zouden die avond uitgaan en ze had beloofd om op tijd thuis te zijn, maar ze was allang te laat.

Elke lantaarnpaal in Luma had een andere versiering, zodat mensen in de wirwar van straatjes makkelijker hun weg konden vinden. Eindelijk zag Alex de lantaarnpaal waar zich een hagedis omheen slingerde. Hier sloeg ze af, een lang, hol klinkend pad in dat tussen twee hoge muren door liep en bij een deur eindigde. Het enige licht was de zachte gloed die door het ronde raampje scheen. Nog terwijl ze de treetjes op rende, ging de deur – die prachtig versierd was met een klopper in de vorm van een elfje – al open en werd ze ongeduldig begroet door Mirram D’Arbo, haar pleegmoeder.

‘Je bent te laat.’

Alex bleef staan om op adem te komen en staarde naar de werveling van kleur voor haar neus. Haar pleegmoeder was gekleed in zwierige blauwe en groene zijde. De stoffen waren met glanzende zilveren koorden om haar lichaam geregen, in hetzelfde zigzagpatroon als bij de goedkope worstjes (kattenvlees, zeiden veel mensen) die je op de markt kon kopen. De zijde pulde er precies zo uit. Bovenaan piepte uit het kattenworstje een klein, boos gezicht dat be kroond werd door een hoge toren van donker haar, op zijn plek gehouden door een haarband vol glimmende lovertjes.

Het toverde een brede glimlach op Alex’ gezicht – uit bewondering, dacht Mirram.

‘Sorry,’ zei Alex, nog nahijgend. ‘Maar ik heb alles op je lijstje gevonden. Zelfs de in honing gewelde rozijnen.’ En voordat Mirram kon reageren, was Alex al langs haar het schemerige huis in gelopen.

Plotseling klonk er boven Alex’ hoofd luid gekrijs: ‘Ellendig kind! Te laat. Altijd te laat!’

Alex staarde naar de balken die boven haar hoofd dwars door de ruime kamer liepen. De pokkel mocht in huis vrij rondlopen, maar was meestal beneden. Daar zat hij op een van de plankjes die Mirram op allerlei plekken op de plafondbalken had getimmerd. Een zacht geritsel vertelde Alex dat de pokkel zich inderdaad hier ergens bevond. Ze had een hekel aan het beest. Pokkels – een kruising tussen een gekko en een papegaai – waren populaire huisdieren in Luma, en deze pokkel was Mirrams grote trots. Hij had het formaat van een kleine kat en leek op een uit de kluiten gewassen, veelkleurige hagedis met veren. Op zijn kop had hij een kuif – volgens Mirram een van de mooiste in de hele stad – en op zijn rug stompe vleugeltjes. Net als alle pokkels kon hij van kleur veranderen, maar anders dan de meeste was deze niet erg stil. Mirrams pokkel kon niet alleen praten als een papegaai. Hij was er griezelig goed in om te herhalen wat er net was gezegd. En Alex kon wel raden wie als eerste ‘Ellendig kind! Te laat. Altijd te laat!’ had gezegd.

Mirram liep naar de smalle trap. ‘Zerra! Francina!’ gilde ze naar haar twee dochters, die boven waren. ‘Tijd om te gaan!’

Alex hoorde het geklepper van snelle voeten – haar pleegzussen die de trap af renden – en kwam beleefd de keuken

uit om gedag te zeggen. De zussen straalden haar tegemoet. Ook zij droegen een zijden tuniek, de een geel, de ander rood, net als die van hun moeder samengebonden met zig-zaggende koorden. Francina's dunne, sluike haar zat vol glitterers, en in Zerra's wilde donkere krullen waren blauwe linten gevlochten. Met hun met glittersteentjes bezette sandaaltjes en roze glinsterende haarband deden ze Alex denken aan de felgekleurde vogels die 's ochtends vroeg boven de daken omhoog zweefden en met hun schorre gekras de opgaande zon begroetten.

‘Kattenworstje! Kattenworstje!’ werd er plotseling boven hun hoofd gekrijsd, tot Mirrams grote verbijstering.

Alex grijnsde naar de pokkel. Zo af en toe slaagde het beest erin om precies het juiste te roepen.

De zussen liepen straal langs Alex de deur uit en bleven ongeduldig met hun nagels op de deurpost tikkend op de stoep wachten.

‘Schiet nou op, ma,’ zei Zerra, de jongste van de twee, maar ook – tot Francina's grote ergernis – de langste.

Mirram gaf Alex nog wat aanwijzingen. ‘Geef Louie zijn avondeten. Daarna moet hij meteen naar bed, geen verhaaltjes, want hij is vandaag stout geweest. Voer de pokkel. Maak kruidenbrood. Twee stuks. En veeg de kleden, grondig deze keer. Begrepen?’

Alex knikte. ‘Fijne avond,’ zei ze.

‘Wat er nog van over is,’ zei Mirram zuur terwijl ze naar buiten liep.

Alex keek de drie glinsterende gestalten na totdat ze aan het einde van het lange voetpad waren, heel eventjes in de gloed van de lantaarn oplichtten en daarna verdwenen. Ze

sloot de deur en slaakte een zucht van opluchting. De komende paar uur hadden Louie en zij het huis voor zich alleen. Nou ja, alleen... Dat wil zeggen: als je de pokkel niet meetelde.

De verklikkersbel

Alex' pleegzussen haastten zich door de smalle steeg achter hun moeder aan; je hoorde hun sandaaltjes klepperen op de aangestampte aarde. Zerra en Francina verheugden zich op de avond – trommelaars en een aan het spit geroosterd varken op het marktplein – en waren van plan om weg te glippen zodra ze konden. Maar eerst had Zerra hun moeder nog iets te vertellen.

Zoals altijd liep Mirram met grote passen voor hen uit, en ging ze ervan uit dat ze haar als brave meisjes zouden volgen. Niet ver voor hen was er een loopbrug tussen twee huizen, en daarachter lag de brede straat die rechtstreeks naar het marktplein leidde. Zerra zag dat het nu al druk

was; een kleurige stroom mensen, allemaal in hun mooiste kleren, was net als zij op weg naar een heerlijk avondje uit. Ze wierp Francina een veelbetekenende blik toe. Als ze nu niet met hun moeder sprak, zou ze vanavond verder geen kans meer krijgen. Francina knikte, klaar om te doen wat er van haar verwacht werd. Snel haalden Zerra en zij Mirram in en gingen allebei aan één kant lopen, met hun moeder tussen hen in.

‘Wat doen jullie?’ vroeg Mirram geïrriteerd. ‘Het is niet breed genoeg voor drie mensen naast elkaar.’

Zerra begon aan het praatje dat ze had voorbereid. ‘Ma, het gaat om Alex. We hebben een slecht gevoel over haar.’

‘Ik zal jou een slecht gevoel geven, Zerra, als je niet gauw ophoudt met op mijn jurk trappen.’

Zerra praatte snel verder. ‘Luister, ma, Alex hoort niet bij ons. Ze zou dankbaar moeten zijn, maar dat is ze niet. En nu brengt ze ons allemaal in gevaar.’

Mirram bleef meteen staan. Ze voelde een vlaag van ergernis. Ze was al ontzettend lang niet uit geweest en haar steeds vreemder wordende pleegdochter was wel het laatste waar ze nu over na wilde denken. ‘Gevaar? Waar heb je het in vredesnaam over?’ zei ze kortaf, hoewel ze – helaas – precies wist wat Zerra bedoelde.

Zerra keek snel om zich heen om te zien of er in het steegje niemand anders was. ‘Alex doet aan waarzeggerij,’ zei ze, ‘met betoverde kaarten. Je moet haar aangeven, ma.’

‘Alex aangeven?’ sputterde Mirram geschokt. Iemand aangeven was in Luma echt iets verschrikkelijks. Het hield in dat je ze verklikte bij de wakers. Was je eenmaal verraden, dan werd je gevangengenomen en in de beruchte

kerkers onder de stad opgesloten. De meeste mensen die werden aangegeven, zagen nooit meer het daglicht.

Maar dit leek Zerra koud te laten. ‘Ja, ma. Je moet Alex verklikken voordat ze betrappt wordt en we allemaal problemen krijgen.’

Mirram keek verlangend naar de vrolijk gekleurde zee van mensen in de straat verderop. Ze hoorde nu het getrommel op het marktplein en het uitgelaten gejoel en gejuich van het publiek. Ze werd overmand door afkeer. Waarom waren haar dochters toch altijd zo overdreven fatsoenlijk? Waarom konden ze dingen niet gewoon negeren, zoals zij deed? En waarom verpestten ze een leuke avond uit door er nu over te beginnen? Het was gewoon niet eerlijk. ‘Oké, dus dan zijn we Alex kwijt,’ zei Mirram bits. ‘En wie moet er volgens jullie voortaan boodschappen doen, koken, wassen, schoonmaken en op Louie passen? Nou?’

‘Jij?’ opperde Francina voorzichtig.

Mirrams gesnuif deed haar dochters nog het meest aan het geluid van een verontwaardigde kameel denken. Voor hun ogen draaide ze zich op haar hooggehakte, blauwzijdige muiltjes om en beende zonder nog iets te zeggen onder de brug door de straat op. Als een glinsterend waterdruppeltje leek ze op te lossen in de veelkleurige mensenmassa die in de richting van het getrommel stroomde.

In de schaduw onder de brug keken de zussen elkaar aan.

‘Ik zei toch dat ze niet zou luisteren,’ zei Francina.

‘Dan moeten we gewoon iemand vinden die wél luistert, denk je ook niet?’ reageerde Zerra. En zonder op antwoord te wachten voegde ook zij zich in de rivier van mensen op weg naar het marktplein.

Francina dook achter haar aan de massa in. Met een paar felle elleboogporren baande ze zich een weg naar voren om bij haar zus te komen. ‘Hoe bedoel je?’ Ze greep Zerra bij haar mouw. ‘Je gaat Alex toch niet zélf verklikken?’

‘Nou, ik voel er weinig voor om straks naar de kerkers gestuurd te worden omdat ma niet genoeg om ons geeft om te doen wat juist is. Laat me los.’

Maar Francina liet haar niet gaan. ‘Zerra, dat kun je niet doen! Alsjeblieft, Zerra.’

Boos schudde Zerra haar arm los. ‘Het is wij of zij, Francina. Zo is het nou eenmaal.’

Het was alsof er een kei in Francina’s maag landde, zo geschokt was ze. Bijna blindelings volgde ze Zerra terwijl ze door de massa werden meegevoerd en het marktplein op werden geduwd.

Het plein gonsde van opwinding. Op het podium dans- te en joelde een groep trommelaars. Dwars door hun dreu- nende basritme klonken de schrille, hoge tonen van drie soepel swingende fluitspelers. Het zag er zorgeloos en wild uit, maar dat was het niet: boven in de toren van het poort- gebouw speurde een waker met een verrekijker naar ver- dacht gedrag dat stiekeme tovenaars kon verraden.

Zerra liep nu naar dat poortgebouw, en Francina haast- te zich achter haar aan. ‘Zerra, alsjeblieft. Denk er nog wat langer over na,’ smeekte ze.

‘Er is niets om over na te denken,’ zei Zerra bits. Ze bleef staan en draaide zich om naar haar zus. ‘Tenzij jij erover na wilt denken in welke kooi je straks aan het plafond van de kerkers wilt bungelen?’ Toen keerde ze zich weer naar vo- ren en beende weg.

Francina hapte naar adem, alsof Zerra haar een maagstomp had gegeven. Toen ze haar zus in de schaduw van het poortgebouw zag verdwijnen, rende ze achter haar aan, terwijl hoog boven haar de ongeziene glinstering van een verreijker haar volgde. Francina haalde Zerra in bij de oranje deur onder de poort, waarop ALLEEN VOOR WAKERS stond. Haar zus trok al aan het luikje naast de deur, dat voor de verklikkersbel hing.

Francina schoot naar voren en duwde het luikje weer dicht. ‘Zerra, alsjeblieft. Denk toch aan ma. Als je dit doet, wordt zij verberger. Dat is ook strafbaar!’

Zerra keek Francina met een koele blik aan. ‘Nou, maar dat is ze ook, toch? Ze heeft een kaartentovenaar in huis genomen.’

‘Maar dat deed ze niet expres,’ protesteerde Francina, sidderend onder de blik van haar zus.

Zerra’s donkere ogen waren ijskoud en angstaanjagend. ‘O, echt? En hoe kan het dan dat Alex die kaarten heeft? Nou? Omdat ze die van ma mocht houden, daarom. Ik zeg het je, Francina, ma heeft het altijd geweten, vanaf het moment dat we Alex kregen. En omdat jij de oudste bent, durf ik te wedden dat ma jou over Alex en haar geschifte kaarten verteld heeft en dat jij het dus ook wist.’

‘Nee!’ riep Francina, plotseling in paniek. ‘Nee, Zerra! Ik wist helemaal niks. Ik zweer het.’

Zerra reageerde door het luikje in de muur open te klappen en op de verklikkersbel te drukken. Hoog in het torentje hoorde ze het blikkerige belletje dat haar leven voor altijd zou veranderen. Francina hoorde niets. Zij had geschrokken haar handen tegen haar oren geduwd.

Er werd meteen op de bel gereageerd. De oranje deur ging open en voor hen stond een waker. Het was een streng uitziende man met naar achteren gekamd haar die een klembord en een pen bij zich had. Francina's keel kneep dicht van paniek. Hij heeft achter de deur staan luisteren, dacht ze. Hij heeft gehoord dat ik ma verdedigde. En in de verte, alsof het van een grote afstand kwam, hoorde Francina de waker vragen: 'Hoeveel?'

'Drie,' zei Zerra, die strak voor zich uit keek. 'Ik geef er drie aan.'

Francina spuugde haar avondeten uit over Zerra's glinsterende sandaaltjes.